

Νικόδημος Τριαρίδης

# *Φράνσις*

*Ἡ ἡ ἄλλη πλευρά*

2018

·  
Ο Νικόδημος Τριαρίδης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 2001. Είναι μαθητής Λυκείου.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6947 352131

E-mail: nikodimostriaridis@gmail.com

Facebook: Nikodimos Triaridis

Το κείμενο μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτήν τη σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος θέλει να επιχειρήσει την οποιαδήποτε σκηνική μεταφορά του, παρακαλείτε να έρθει σε επαφή με τον συγγραφέα.

### Σύντομη περίληψη:

Μάιος 1979. Ένα ζευγάρι σε μια εξοχική αγροικία βλέπει στην τηλεόραση μια εκπομπή με ανταποκρίσεις από το Φεστιβάλ των Καννών όπου προβάλλεται η πολυσυζητημένη ταινία του Φράνσις Φορντ Κόπολα “Αποκάλυψη Τώρα”. Γρήγορα μαθαίνουμε πως το ζευγάρι είναι ο ίδιος ο Φράνσις Φόρντ Κόπολα και η γυναίκα του Έλεονορ. Αρχίζουν να σχολιάζουν τις συνεντεύξεις των υπολοίπων συντελεστών της ταινίας και να θυμούνται διάφορα περιστατικά από την τριετή περιπέτεια των γυρισμάτων. Σύντομα στην συζήτηση τους έρχεται ένα μεγάλο μυστικό που προκαλεί μια αλυσίδα ομολογιών. Και στον θεατή το ερώτημα διαρκώς επανέρχεται: Γιατί ο Κόπολα δεν είναι παρών στην πρεμιέρα μιας ταινίας στην οποία αφιέρωσε τόσο χρόνο και υποθήκευσε όλη την περιουσία του;

~

### **Πρόσωπα:**

**Φ:** άντρας γύρω στα 40

**Ε:** γυναίκα γύρω στα 40

Από την τηλεόραση εμφανίζονται:

**Δ:** Δημοσιογράφος

**Β:** Διευθυντής φωτογραφίας

**Λ:** Σκηνοθέτης

**Μ:** Ηθοποιός

(Το σαλόνι ενός εξοχικού σπιτιού. Στην μέση του σαλονιού βρίσκονται δύο πολυθρόνες και μια τηλεόραση του 1970. Η Ε, 43 χρονών, κάθεται σε μια από τις δύο πολυθρόνες και κοιτάζει νοσταλγικά μια μπομπίνα με φιλμ. Λέγεται “Επιπλέον υλικό από τα γυρίσματα”).

(Την αφήνει παράμερα και πιάνει ένα μικρό κουτί που βρίσκεται κάτω από την πολυθρόνα της. Το ανοίγει. Είναι γεμάτο με αποκόμματα από εφημερίδες. Τα κοιτάζει με μια απροσδιόριστη θλίψη.)

(Το τηλέφωνο χτυπάει και η Ε το σηκώνει, αφού πρώτα βάζει το κουτί κάτω από τον καναπέ.)

**Ε:** Οικία Κόπολα.... Α, γειά σου, Τζώρτζ!.... Ε, όχι, ο Φράνσις έχει βγει, αλλά νομίζω ότι θα έρθει σε λίγο. Γιατί ρωτάς;... **(Εκπληκτική.)** Σοβαρά, το αναμεταδίδουν ήδη; Το βλέπεις αυτήν τη στιγμή;... Περιμένε να ανάψω την τηλεόραση!

(Η Ε αφήνει το ακουστικό και ανοίγει την τηλεόραση. Εμφανίζεται ένας δημοσιογράφος, ο Δ, 35 χρονών, ο οποίος βρίσκεται έξω από το φεστιβάλ Καννών. Η Ε ξαναπιάνει το τηλέφωνο και κοιτάζει την τηλεόραση ενθουσιασμένη)

**Δ: (Ήδη μιλάει.)** ...Ωστόσο, περισσότερο κι από το «Γενεκεδένιο Ταμπούρλο» του Φόλκερ Σλέντορφ κι από το «Hair» του Μίλος Φόρμαν, μια ταινία έχει συνεπάρει το κοινό και τους κριτικούς του φετινού φεστιβάλ Καννών. Πρόκειται για το πολυσυζητημένο «Αποκάλυψη Τώρα» του Φράνσις Φορντ Κόπολα, μια μεταφορά του θρυλικού μυθιστορήματος του Τζόζεφ Κόνραντ που αποτέλεσε ανειπλήρωτο όνειρο μιας σειράς σκηνοθετών... **(συνεχίζει να μιλάει)**

(Η Ε γελάει με ευχαρίστηση.)

**Ε: (Στο τηλέφωνο.)** Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι ήδη μιλάνε για την ταινία...! Αυτό δεν συμβαίνει σε όποιον και όποιον!... **(Γελάει.)** Πίστεψέ με, το ξέρω από πρώτο χέρι ότι ο Φράνσις μας είναι ξεχωριστός! Πάω στοίχημα ότι θα σου έχει ήδη πει τι δυσκολίες έπρεπε να αντιμετωπίσει για να κατορθώσει να – **(Η χαρούμενη έκφραση της Ε αλλάζει σε μια πιο περδωμένη.)** Κάτσε, τι εννοείς ότι δεν σου έχει μιλήσει από τότε που επιστρέψαμε; Μα, εσείς είστε καλοί φίλοι... σου τα λέει όλα... **(μεγάλη παύση)** ... Τι να σου πω, Τζώρτζ, ίσως να ήταν τόσο αφοσιωμένος στο μοντάζ που να μην βρήκε ακόμα τον χρόνο να συναντηθείτε. **(Αλλάζει διάθεση.)** Εξάλλου, απ'ό,τι μάθαμε, φαίνεται ότι και εσύ, κύριε, ήσουν απασχολημένος όσο λείπαμε από το Λος Άντζελες!... **(Γελάει.)** Ναι, όμως αυτή η “ασήμαντη διαστημική ταινιούλα”, όπως το λες εσύ, έσπασε όλα τα ταμεία! Ξεπέρασες ακόμα και τον Σπύλμπεργκ!... Κοίτα, ίσως να έπρεπε να είχες σκηνοθετήσει την

«Αποκάλυψη», ίσως όχι. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι εσύ και ο Φράνσις κοπιάσατε πολύ και τώρα επιτέλους έχετε το δικαίωμα να απολαύσετε την επιτυχία σας!... Ναι... Αχα... Εμ, κοιτά Τζωρτζ, θα ήθελα να μιλήσω κι άλλο μαζί σου, αλλά πρέπει να πάρω τους γονείς του Φράνσις να μάθω πως περνάνε τα παιδιά το Σαββατοκύριακο μαζί τους... Πάντως, χάρηκα που τα είπαμε! Θα ειδοποιήσω και τον Φράνσις να σε πάρει!... **(Γελάει.)** Και από εμάς, Τζωρτζ, και από εμάς! Σε φιλώ! Τα λέμε!

**(Η Ε κλείνει το τηλέφωνο. Παρακολουθεί το ρεπορτάζ χαμογελώντας με ικανοποίηση. Κλείνει απαλά τα μάτια της για λίγο.)**

**(Ακούγεται ένας ήχος πόρτας να ξεκλειδώνεται. Μπαίνει ο Φ, 40 χρονών. Είναι ελαφρώς σκυθρωπός. Η Ε σηκώνεται να τον χαιρετίσει, ενθουσιασμένη. Ο Φ χαμογελάει εξαναγκασμένα.)**

**Ε:** Επιτέλους ήρθες, Φράνσις! Έλα να δεις!

**Φ:** Καλησπέρα, Έλεονορ...

**(Η Ε τον φιλάει. Ο Φ της το ανταποδίδει. Η Ε πηγαίνει γρήγορα στο σαλόνι, καλώντας τον Φ να την ακολουθήσει.)**

**Ε:** Έλα να δεις! Άκου τι λένε για την ταινία στις Κάννες! Σου κάνουν αφιέρωμα!

**(Ο Φ κάθεται σε μια πολυθρόνα. Το βλέμμα του είναι αδιάφορο. Παρακολουθεί μαζί με τη γεμάτη ενέργεια Ε το ρεπορτάζ για την ταινία.)**

**Δ:..**Ο Κόπολα μας παρουσιάζει την φρίκη του πολέμου του Βιετνάμ με την ίδια ωμότητα με την οποία ο Στάνλεϋ Κιούμπρικ μας ταξίδεψε μέσα στα χαρακώματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου στο «Σταυροί στο Μέτωπο», ούτε είκοσι πέντε χρόνια πρωτότερα. Εκτός από αυτό... **(Συνεχίζει να μιλάει.)**

**Ε:** Ακούς; Σε συγκρίνουν με τον Κιούμπρικ!

**Φ (Αδιάφορα, σαν να αστειεύεται.)** Κι όταν έκανα τον «Νονό», με συνέκριναν με τον Γουέλς... Όμως εγώ δεν ήθελα καν να την κάνω την ταινία. Ενώ ο Γουέλς έκανε μονάχα αυτά που ήθελε ο ίδιος.

**Ε:** Ωστόσο ο καιρός του Γουέλς πέρασε... Τώρα είναι ο καιρός σου, Φράνσις... Πλέον έχεις την απόλυτη ελευθερία να κάνεις ότι θέλεις... Και να σου πω κάτι; Πιστεύω ότι θα γίνεις μεγαλύτερος και από τον Γουέλς!

**Φ:** Μην λες βλακείες...

**Ε:** Γιατί όχι; Κατ' αρχάς, τώρα με την «Αποκάλυψη», κατάφερες να κάνεις την ταινία που αυτός ποτέ δεν μπόρεσε! Το μόνο που μπόρεσε να κάνει για την «Καρδιά του Σκοταδιού» ήταν ένα σενάριο!

**(Ο Φ γνέφει καταφατικά.)**

**Φ:** Είναι αλήθεια ότι αυτό το σενάριο με βοήθησε πολύ στην ταινία. Συνεχώς σκεφτόμουν το πώς θα το σκηνοθετούσε ο Γουελς ή πώς θα έπαιζε τον Κουρτς... Αυτή η σκέψη μου έδινε δύναμη ακόμη και στις πιο δύσκολες μέρες του γυρίσματος. Να έκανα κάτι αντάξιό του, κάτι που θα μπορούσε να σταθεί δίπλα του...

**Ε:** Ε, βλέπεις; Έπειτα, εγώ θεωρώ ότι είσαι σχεδόν όσο επιδραστικός όσο εκείνος. Ήδη υπάρχουν πολλοί σκηνοθέτες που ακολουθούν τα βήματά σου! Ας πούμε, θυμάσαι πέρυσι που είχαμε διαβάσει για εκείνον τον... αχ, πες τον, που έκανε τον «Ελαφοκυνηγό»...

**Φ:** Τον Μάικλ Τσιμίνιο;

**Ε:** Μπράβο! Αυτόν! Αυτός, ας πούμε, είπε πως τον έχεις επηρεάσει πολύ...

**Φ:** Ο Τσιμίνιο είναι μεγάλο ταλέντο. Ίσως μεγαλύτερο από εμένα.... Για να είμαι ειλικρινής, θα προτιμούσα να είχα σκηνοθετήσει τον «Ελαφοκυνηγό» παρά το «Αποκάλυψη». Αν μη τι άλλο, οι ηθοποιοί εκεί ήξεραν τα λόγια τους...

**(Ο Φ βγάζει έναν μεγάλο αναστεναγμό και βυθίζεται στην πολυθρόνα. Ξεφυσάει αγανακτισμένος.)**

**Φ:** Έχασα πέντε χρόνια της ζωής μου για την ταινία. Πέντε χρόνια... Δεν μπόρεσα να δω τα παιδιά να μεγαλώνουν επειδή έπρεπε κάθε μέρα να ανησυχώ αν θα ερχόντουσαν τα ελικόπτερα ή όχι... Κόντεψα να χάσω το μυαλό μου... Σαν τον Γουίλαρντ.

**(Η Ε κάθεται δίπλα στον Φ και τον χαϊδεύει τρυφερά.)**

**Ε:** Ναι, αλλά δες τι κατάφερες! Έφτιαξες την ταινία. Πολλοί λένε πως είναι η πιο σπουδαία ταινία στην ιστορία! Σε είκοσι χρόνια κανείς δεν θα νοιάζεται αν είδες ή δεν είδες τα παιδιά σου να μεγαλώνουν... Αλλά θα βλέπουνε την ταινία... Έλα τώρα, Φράνσις! Δεν χρειάζεσαι εμένα να σου πω ότι η τέχνη θέλει θυσίες!

**Φ: (Σαν να μην την ακούει.)** Κάποιες φορές χρειάζεται μια μεγαλύτερη θυσία.

**(Η Ε συνοφρυώνεται ελαφρά.)**

**Ε:** Τα έζησα κι εγώ όλα όσα πέρασες, Φρανσις... Μαζί σου ήμουν και τα κινηματογραφούσα – κάθε βήμα της διαδρομής... Αλλά τώρα γυρίσαμε... Οι Φιλιππίνες είναι πίσω μας... Η ταινία έχει τελειώσει.

**(Ο Φ βγάζει ένα πικρό γελάκι.)**

**Φ:** Δεν το πιστεύω πλήρως αυτό. Νιώθω ότι όταν τελειώνει ένα έργο, ένα κομμάτι του καλλιτέχνη μένει μαζί του για πάντα... Ίσως και ένα δικό μου να έχει μείνει στις Φιλιππίνες...

**(Σιωπή. Παρακολουθούν λίγο το ρεπορτάζ. Η Ε, μετά από λίγο, στρέφεται στον Φ.)**

**Ε:** Ξέρεις, με πήρε προηγουμένως ο Λούκας... Σου στέλνει συγχαρητήρια και ευχές να τα πάμε καλά στις Κάννες. **(Πειρακτικά)** Και αν σε παρηγορεί, και η δικιά του ταινία είχε δυσκολίες στα γυρίσματα! Θυμάμαι, για παράδειγμα, πως είχα διαβάσει ότι σχεδόν κανένα από τα ρομποτάκια δεν λειτουργούσε... Έπρεπε συνεχώς να τα επιδιορθώνουν, και μετά ξαναχαλούσαν! **(Γελάει.)** Και ξέρεις ποιο είναι το καλύτερο; Εκείνον τον πλανήτη που στην ταινία είναι έρημος; Μου είχε πει ότι αρχικά ήθελε να είναι ζούγκλα! Και ξέρεις πού ήθελε να γυρίσει; Στις Φιλιππίνες! **(Γελάει.)** Φαντάσου, δηλαδή! **(Γελάει πιο δυνατά, λίγο άβολα.)**

**Φ: (Αδιάφορα.)** Το ξέρω. Όταν ήμασταν στις Φιλιππίνες, ο Τζωρτζ με έπαιρνε στο ασύρματο τηλέφωνο του στρατού σχεδόν κάθε εβδομάδα και μου τα έλεγε. Και εγώ με την σειρά μου του έλεγα τα δικά μας. Κάπως έτσι προσπαθούσαμε να πάμε παρακάτω...

**(Η Ε μένει λίγο σιωπηλή, σαν να την προβληματίζει κάτι.)**

**Ε:** Ξέρεις, πριν που μιλούσαμε στο τηλέφωνο, Ο Τζωρτζ μου είπε κάτι που με στεναχώρησε. Από τότε που γυρίσαμε, λέει, εσύ δεν έχετε μιλήσει καθόλου. Συνέβη κάτι μεταξύ σας;

**(Ο Φ δείχνει σκεπτικός για λίγο.)**

**Φ:** Όχι, τίποτα δεν συνέβη. Μάλλον ήμουν πολύ απασχολημένος με το μοντάζ... και δεν βρήκα χρόνο να του τηλεφωνήσω.

**Ε:** Κάτσε λίγο, αυτό που μου λες δεν βγάζει νόημα. Πως γίνεται να μιλούσατε με τους ασύρματους του στρατού στις Φιλιππίνες, αλλά από τότε που γυρίσαμε να μην τον έχεις πάρει ένα τηλέφωνο...

**Φ: (Με σοβαρότητα.)** Απλώς ξεχάστηκα. Αυτό είναι όλο.

**Ε:** Περίεργο...

**Φ:** Τι σου φαίνεται περίεργο;

**Ε:** Να, από τότε που επιστρέψαμε, νιώθω πως φέρεσαι... διαφορετικά. Είναι λες και είσαι άλλος άνθρωπος. Μιλάς λίγο, δεν δείχνεις ενθουσιασμό για τίποτα... Και απ' ότι φαίνεται ξεχνάς να πάρεις και τηλέφωνα...

**Φ:** Δεν μπορώ να κάνω αυτήν την συζήτηση τώρα, Έλεανορ...

**Ε: (Σαν να μην τον ακούει.)** Και το χειρότερο ξέρεις ποιο είναι; Νιώθω ότι έχεις χάσει την θέλησή σου να συνεχίσεις να σκηνοθετείς. Σαν να σου ρούφηξε κάποιος την λαχτάρα της δημιουργίας.... Στις Φιλιππίνες, ακόμη και όταν οι δυσκολίες ξέφευγαν από κάθε έλεγχο, εσύ δεν έχανε ποτέ την φιλοδοξία σου. Μου μιλούσες για τις ιδέες σου, για τις επόμενες ταινίες, για το πιο εντυπωσιακό μιούζικαλ της ιστορίας του σινεμά... Τι έγινε από τότε;

**Φ: (Ενοχλημένος, σαν να θέλει να την ξεφορτωθεί.)** Η «Αποκάλυψη» με εξάντλησε. Όπως το είπες, σαν να με ρούφηξε... Δεν μπορώ να σκέφτομαι για ταινίες... Νιώθω να πονάω... Να πονάει το μυαλό μου...

**Ε:** Και ο «Νονός 2» σε είχε δυσκολέψει πολύ επίσης... Αλλά μετά πήγες κατευθείαν στην «Αποκάλυψη».... Δεν είναι η κούραση. Κάτι άλλο σε βασανίζει...

**Φ:** Δεν υπάρχει τίποτε που να με βασανίζει....

**Ε:** Έλα, Φράνσις... Αν δεν να μιλήσεις σε εμένα, σε ποιόν μπορείς; Σε παρακαλώ...

**(Η Ε πάει να πιάσει το χέρι του Φ. Ο Φ αποτραβιέται βίαια.)**

**Φ: (Πολύ επιθετικά.)** Με έχουν κουράσει οι ερωτήσεις σου! Άσε με ήσυχο, επιτέλους!

**(Η Ε έκπληκτη από την αντίδραση του Φ. Ο Φ ηρεμεί.)**

**Φ:** ....Συγγνώμη, Έλεανορ. Δεν έπρεπε να σου είχα μιλήσει έτσι. Απλά.. τίποτα. Μπορούμε να δούμε το ρεπορτάζ τώρα;

**(Η Ε μένει σιωπηλή. Μετά από λίγο, κάθεται πίσω στον καναπέ. Ο Φ κάθεται αμίλητος)**



και την αγκαλιάζει διστακτικά. Παρακολουθούν την εκπομπή.)

**Δ:** Ένα από τα πιο ιδιαίτερα στοιχεία της ταινίας είναι οι επιλογές που έκανε ο Κόπολα σχετικά με την μουσική, η οποία άλλοτε μας βυθίζει μέσα στο μυαλό των χαρακτήρων και άλλοτε μας παρουσιάζει τον τρόμο του πολέμου.

**Ε (Αμήχανα.)** Ωραία τα λέει...

**(Ο Φ μένει αμίλητος. Παρακολουθεί την αναμετάδοση.)**

**Δ:** Για παράδειγμα, σε μια ίσως από τις πιο επιβλητικές σκηνές των τελευταίων χρόνων, ο Κόπολα χρησιμοποιεί την «Επέλαση των Βαλκυριών» του Ρίχαρντ Βάγκνερ για να ενορχηστρώσει με μοναδικό τρόπο μια επίθεση που πραγματοποιεί ο Αμερικάνικος Στρατός σε ένα μικρό βιετναμέζικο χωριό.

**(Παίζει ένα μικρό απόσπασμα της ταινίας. Είναι η θρυλική σκηνή της επίθεσης με τα ελικόπτερα. Ακούγεται «Η Επέλαση των Βαλκυριών» του Ρίχαρντ Βάγκνερ.)**

**Δ: (Πάνω από την μουσική.)** Η μουσική η οποία για πολλούς έχει ταυτιστεί με τον Χίτλερ και τον ναζισμό έρχεται εδώ πάνω στον αποδεκατισμό των αβοήθητων Βιετναμέζων από τα αμερικάνικα ελικόπτερα... Πολλοί θεατές σοκαρίστηκαν – ωστόσο η πλειοψηφία των κριτικών έκανε λόγο για την εφιαλτική υπενθύμιση των κτηνωδιών που διέπραξαν οι ΗΠΑ στην διάρκεια του Βιετνάμ. Η ζοφερότητα και η ένταση της σκηνής... **(συνεχίζει να μιλάει)**

**Φ: (Σαν να μονολογεί.)** Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο... Ο Κιούμπρικ έβαλε το «We'll meet again» στο «Δρ. Στρεϊτζλαβ» και έκανε το ίδιο πράγμα...

**Ε:** Αν δεν σταματήσεις να παραπονιέσαι, θα κλείσω την τηλεόραση.

**Δ:** Επίσης μεγάλη εντύπωση η εναρκτήρια σκηνή της ταινίας, όπου οι βόμβες τύπου ναπάλμ σιάζουν στην βιετναμέζικη ζούγκλα ενώ ακούγεται το θρυλικό τραγούδι «The End» του Τζιμ Μόρισον... **(συνεχίζει να μιλάει)**

**(Με το που ακούγεται το όνομα «Τζιμ Μόρισον», ο Φ αμέσως ανασηκώνεται. Κοιτάζει την τηλεόραση με μεγάλο ενδιαφέρον.)**

**Ε:** Τι έγινε;

**Φ: (Της κάνει νόημα να σιωπήσει.)** Περίμενε λίγο, θέλω να ακούσω.

**Δ:** ...και μας βάζει κατευθείαν μέσα στην ψυχεδελική ατμόσφαιρα της ταινίας.

**(Μπαίνει η έναρξη της ταινίας και το «The End» των Doors. Ο Φ το ακούει, συγκινημένος. Κλείνει τα μάτια του απαλά και κουνάει απαλά το χέρι του, σαν να διευθύνει ορχήστρα.)**

**Ε:** **(Μετά από την πρώτη στροφή.)** Υπέροχο κομμάτι, πραγματικά... Μόνο που δεν κατάλαβα ποτέ γιατί επέλεξες να το βάλεις στην ταινία.

**Φ:** **(Ενώ απολαμβάνει το κομμάτι.)** Θυμάσαι πριν που μου έλεγες ότι μπορώ να γίνω σπουδαίος και μεγάλος;

**(Η Ε γνέφει καταφατικά.)**

**Φ:** Ο Μόρισον ήταν πραγματικά μεγάλος. Ήταν ο πιο σπουδαίος απ' όλους μας...

**Ε:** Γιατί το λες αυτό;

**Φ:** Κατάφερε να δει αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν καν να σκεφτούν... δεν μπορούν καν να συλλάβουν. Αλλά όχι ο Μόρισον. Αυτός το είδε και το άγγιξε και το ένιωσε και το έζησε...

**Ε:** Ποιο πράγμα;

**Φ:** Το τέλος, Έλεανορ... Είχε δει το τέλος που υπάρχει σε ένα τραγούδι, το τέλος που υπάρχει σε μια καριέρα, το τέλος που υπάρχει σε μια ζωή... και το τέλος που υπάρχει στην άκρη ενός ποταμιού μέσα σε μια ζούγκλα. Ο Μόρισον πήγε εκεί όπου πήγε ο Κουρτς – εκεί που δεν τόλμησε να πάει ο Γουίλαρντ.. Στην άκρη του ποταμού. Για αυτό επέλεξα να βάλω αυτήν την μουσική στην ταινία.

**(Το κομμάτι συνεχίζει. Μετά από λίγο, μιλάει η Ε.)**

**Ε:** Και τι υπήρχε εκεί;

**(Η μουσική σταματάει απότομα. Ο Φ την κοιτάει παραξενεμένος.)**

**Φ:** Τι εννοείς;

**Ε:** Στο τέλος που είδε. Εκεί, στην άκρη του ποταμού που ανέφερες. Τι υπήρχε;

**(Το βλέμμα του Φ σκοτεινιάζει.)**

**Φ: (Αβολα, υποτονικά.)** Δεν-δεν ξέρω... Κανείς δεν μπορεί να το ξέρει... Παρά μόνο όσοι έχουν φτάσει ως εκεί.

**Ε: (Ειρωνικά.)** Αυτό δεν με βοηθάει και πολύ...

**Φ: (Σαν να ψάχνει δικαιολογία.)** ...Χρειάζομαι να πω λίγο νερό.

**(Ο Φ φεύγει από την σκηνή. Η Ε ξεφυσάει και κάθεται στην πολυθρόνα. Παρακολουθεί το ρεπορτάζ, κάπως θυμωμένη.)**

**Δ:** ...Η υπέροχη καλλιτεχνική διεύθυνση της ταινίας φέρει την υπογραφή του Βιτόριο Στοράρο, γνωστός για την δουλειά του στο «Τελευταίο Ταγκό στο Παρίσι» του Μπερνάρντο Μπερτολούτσι. Βρίσκεται εδώ στο φεστιβάλ μαζί μας.

**(Στην οθόνη, δίπλα στον Δ εμφανίζεται ένας άλλος άντρας, ο Β, περίπου 40 χρονών. Η Ε παρακολουθεί με ανανεωμένο ενδιαφέρον.)**

**Δ:** Κύριε Στοράρο, χαιρόμαστε πάρα πολύ που βρίσκεστε εδώ μαζί μας!

**Β:** Η χαρά είναι όλη δική μου.

**Ε:** Φράνσις, έλα! Μιλάει ο Βίτο!

**Φ: (Εκτός σκηνής.)** Έρχομαι σε ένα λεπτό.

**Β: (Ηδη μιλάει.)**... Ω, ήταν μοναδική εμπειρία, αδιαμφισβήτητα. Κατ' αρχάς, το γεγονός ότι ήμασταν πραγματικά εκεί και δεν υπήρχε ο περιορισμός του στούντιο νομίζω ότι βοήθησε την αισθητική της ταινίας. Νιώθει πιο οργανική, πιο ζωντανή έτσι... Φυσικά, υπήρξαν πολλές περιπτώσεις όπου δεν υπήρχε αρκετό φως ή κάποιο απρόβλεπτο καιρικό φαινόμενο άλλαζε την σκηνή, και ευχόμουν να μπορούσα να είμαι σε στούντιο! **(Γελάει.)**

**Δ:** Γενικότερα υπήρχαν πολλές απρόβλεπτες δυσκολίες στα γυρίσματα, σωστά;

**Β:** Ναι. Για παράδειγμα... **(συνεχίζει να μιλάει)**

**Ε: (Ξεφυσάει.)** Άντε πάλι με τις δυσκολίες...

**(Ο Φ μπαίνει, κρατώντας ένα ποτήρι νερό. Κάθεται στον καναπέ δίπλα στην Ε και παρακολουθεί την εκπομπή αδιάφορα.)**

**Φ:** Τι λέει;

**Ε:** Τώρα μιλάει για τα γυρίσματα. Λες και δεν είπαμε ήδη αρκετά για αυτό...

**(Ο Φ ξεφυσάει. Παρακολουθεί το ρεπορτάζ. Δείχνει συγκεντρωμένος.)**

**Β: (Ήδη μιλάει.)** Και έπειτα ήταν και όλες οι αρρώστιες που έπληξαν τουλάχιστον το μισό συνεργείο.... Γενικότερα, ήταν ζόρικη κατάσταση. Ευτυχώς, τώρα τέλειωσε.

**Δ:** Ωστόσο, κάτι ακόμα συνέβη που δεν μας είπατε, σωστά; Την τελευταία μέρα των γυρισμάτων....

**(Ο Φ ξαφνικά σκύβει μπροστά στην τηλεόραση, τα μάτια του κολλημένα στην οθόνη.)**

**Ε:** Τι λένε; Τι έγινε την τε-

**Φ: (Απορροφημένος από το ρεπορτάζ)** Περίμενε λίγο. Μην μιλάς.

**Β: (Μάλλον ενοχλημένος.)** ...Θα προτιμούσα να μην μιλήσω για αυτό τώρα.

**Ε: (Ανήσυχη.)** Φράνσις, τι στο καλό συμβαίνει;

**Φ: (Απότομα, με αγωνία.)** Μην μιλάς!

**Δ:** Ωστόσο, πρέπει να έχετε κάποιο σχόλιο να κάνετε για την εξαφάνιση του-

**(Ξαφνικά, λες και ήταν τέλεια συγχρονισμένο, ο Φ ρίχνει το ποτήρι με το νερό, ξαφνιάζοντας την Ε. Το νερό χύνεται πάνω σε ένα από τα καλώδια της τηλεόρασης. Σπίθες ξεπετιούνται από ένα καλώδιο, προκαλείται ένα ελαφρύ βραχυκύκλωμα και η τηλεόραση σβήνει.)**

**Ε: (Πανικόβλητη.)** Τι; Όχι, όχι τώρα!

**Φ:** Χίλια συγγνώμη, δεν το ήθελα. Ήταν ατύχημα.

**Ε: (Η Ε παίρνει μια πετσέτα και σκουπίζει τα νερά.)** Δεν είσαι στα καλά σου... Θαρρείς να έριζες το νερό επίτηδες... **(Στην τηλεόραση, ενώ προσπαθεί να την ξανανοίξει.)** Έλα, έλα τώρα...

**(Η τηλεόραση δεν ανοίγει. Η Ε χτυπάει ελαφρά το πάνω μέρος της, αγανακτισμένη.)**

**Ε:** Να πάρει!

**(Ο Φ μελετάει το καλώδιο.)**

**Φ:** Δεν δείχνει να έπαθε μεγάλη ζημιά. Απλώς το καλώδιο χάλασε. Νομίζω έχω ένα εφεδρικό στην αποθήκη...

**Ε:** Τώρα δεν έχει σημασία, το χάσαμε!... **(Ξεφυσάει θυμωμένα.)**

**Φ: (Αδιάφορα.)** Εντάξει, δεν χάθηκε ο κόσμος που το χάσαμε...

**Ε: (Απότομη, επιθετική.)** Τι ήταν αυτό που είπαν για μια εξαφάνιση; Τι συνέβη;

**Φ:** Τίποτα δεν-

**Ε: (Ενοχλημένη.)** Μην με κοροϊδεύεις, Φράνσις! Πριν ήσουν κολλημένος στην οθόνη, λες και η ζωή σου εξαρτιόταν από αυτό που θα άκουγες! Κάτι σε βασανίζει... Αν μη τι άλλο μην πας να μου κάνεις τον ανήξερο! **(Παύση, αναστεναγμός. Τώρα είναι πιο ήρεμη.)** Είναι ανάγκη να σου το ξαναλέω; Είμαι εδώ για εσένα όπως ήμουν και εκεί. Τι είναι αυτή η εξαφάνιση που ανέφεραν; Γιατί ήσουν τόσο ανήσυχος προηγουμένως; Τι συνέβη στις Φιλιππίνες;

**(Ο Φ μένει σιωπηλός για λίγο, σαν να σκέφτεται. Δείχνει να έχει εσωτερική διαμάχη. Κλείνει τα μάτια του. Η Ε πιάνει το κεφάλι του με τα δύο της χέρια για να τον ηρεμήσει.)**

**Ε:** Φράνσις, κοίτα με. **(Παύση.)** Σε παρακαλώ...

**(Ο Φ την κοιτάζει για μια εκτεταμένη στιγμή. Τελικά, ξεφυσάει και αναστενάζει, ηττημένος.)**

**Φ:** ...Εντάξει. Θα σου τα πω όλα. **(Δείχνει τον καναπέ.)** Κάθισε.

**(Η Ε κάθεται στον καναπέ, κοιτώντας συνεχώς τον Φ. Ο Φ σηκώνεται όρθιος. Κοιτάζει την σβηστή τηλεόραση.)**

**Φ: (Σαν να μονολογεί)** Τελικά το έμαθαν... Δημοσιογράφοι... Όλα τα μαθαίνουν...

**(Στρέφεται αργά προς την Ε.)**

**Φ: (Στην Ε)** Θυμάσαι την τελευταία μας μέρα στις Φιλιππίνες;

**Ε:** Ναι, βέβαια. Η πτήση μας ήταν βραδινή, οπότε περάσαμε την μέρα μας βοηθώντας το συνεργείο να μαζεύει τα τελευταία κομμάτια του σκηνικού του ναού. Και παρ'όλο που ήσουν εξουθενωμένος, θυμάμαι ότι εκείνη την μέρα έλαμπες από χαρά και βοηθούσες τους σκηνογράφους με μεγάλη όρεξη.

**(Ο Φ γνέφει καταφατικά.)**

**Φ:** Ήμουν όντως χαρούμενος... Η πρώτη φορά εδώ και τέσσερα χρόνια που ένιωθα ανακούφιση. Το μοντάζ θα ήταν σίγουρα μια πολύ απαιτητική και δύσκολη διαδικασία, αλλά υπήρχε η αίσθηση ότι τα χειρότερα ήταν πίσω μου. Ό,τι και αν γινόταν, δεν θα χρειαζόταν ποτέ ξανά να ασχοληθώ με τις Φιλιππίνες.

**Ε:** Όπως κι έγινε. Ανεβήκαμε στο αεροπλάνο και έκτοτε οι Φιλιππίνες έγιναν παρελθόν. Ποιο είναι το πρόβλημα;

**Φ: (Με ένα ελαφρύ τραύλισμα.)** Όταν φτάσαμε εδώ, εσύ και τα παιδιά ανεβήκατε πάνω για να αδειάσετε τις βαλίτσες. Εγώ περίμενα στο σαλόνι, προσπαθώντας ακόμα να συμφιλιωθώ με την ιδέα ότι τελείωσαν τα γυρίσματα. **(Μεγάλη παύση.)** Και τότε με πήρε τηλέφωνο ο Τζων, που έφευγε την επόμενη μέρα. Ήταν πανικόβλητος. Η φωνή του μετά βίας ακουγόταν, ίσα ίσα πιο δυνατή από μια ανάσα. Με το ζόρι κατάφερε να μου πει τι συνέβη.

**Ε:** Ε, τι συνέβη, επιτέλους;

**Φ:** ....Μου είπε ότι την τελευταία μέρα, ενώ εγώ και εσύ πετούσαμε προς την Καλιφόρνια, ο Μπράντο εξαφανίστηκε από προσώπου γης... Και δεν ξαναβρέθηκε.

**(Ο Φ και η Ε κοιτάζονται.)**

**Ε:** Τι-τι εννοείς;

**Φ:** Ο Τζων είχε πάει στο ξενοδοχείο όπου έμενε ο Μπράντο για να ενημερώσει τους υπευθύνους εκεί σχετικά με την πτήση της επόμενης ημέρας. Όταν ζήτησε τον αριθμό του δωματίου του από την ρεσεψιόν, όμως, του είπαν ότι είχε να εμφανιστεί από το πρωί στο ξενοδοχείο. Κανείς δεν τον είχε δει ούτε ήξερε που είχε πάει.

**Ε:** Καλά, και γιατί το έμαθε έτσι ο Τζων; Ο ατζέντης του Μπράντο δεν τον ενημέρωσε πρωτότερα;

**Φ:** Όχι, επειδή για τον ίδιο δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Με είχε ενημερώσει από την αρχή των γυρισμάτων ότι ο Μπράντο συνηθίζει να εξαφανίζεται κατά την διάρκεια της

μέρας...

**Ε: (Ελαφρώς ειρωνικά.)** ...Για να μεθύσει σε κάποιο μπαρ και να περάσει το βράδυ του με κάποια νεαρή Φιλιππινέζα...

**Φ: (Ξεφυσάει.)** Αυτό μάλλον σκέφτηκε και ο αντζέντης του... Αλλά ο Τζων ήταν αποφασισμένος να τον βρει. Γύρισε όλα τα μπαρ της πόλης, δίχως αποτέλεσμα. Μερικοί σερβιτόροι τον είχαν δει τις προηγούμενες μέρες – όχι εκείνη. Έπειτα σειρά σειρά είχαν τα πορνεία. Και πάλι τίποτε. Κατέληξε να гуρίζει τους δρόμους, δείχνοντας μια φωτογραφία σε οποιονδήποτε, από πόρνες μέχρι αστυνομικούς... Την επόμενη μέρα κινητοποίησε την πρεσβεία και την αστυνομία... Μέχρι που βρέθηκε ένας φύλακας διοδίων που τον είχε δει να περνάει από μπροστά του κάποια στιγμή τα μεσάνυχτα. Είπε ότι κατευθυνόταν προς την ζούγκλα. Παραληρούσε. Το μόνο που κατάφερε να ακούσει ο φύλακας ήταν οι λέξεις «Στέλλα» και «Σικελία».

**Ε:** Και;

**Φ:** Και... χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της ζούγκλας... Έκτοτε, κανείς δεν τον έχει ξαναδεί.

**Ε: (Εκνευρισμένη.)** Και γιατί δεν μου είπες τίποτα πρωτότερα;

**Φ: (Σαν να μην την άκουσε, με μια έκφραση παραίτησης.)** Όταν γύρισε ο Τζων, εγώ και αυτός συναντηθήκαμε με τον ατζέντη του Μπράντο για να συνεννοηθούμε τι πρέπει να γίνει. Ύστερα από πολλή ώρα, αποφασίσαμε να αποικρύψουμε την εξαφάνισή του. Είπαμε στην πρεσβεία και στην αστυνομία πως μάθαμε ότι τελικά έφυγε με το κότερο ενός φίλου του για ψάρεμα...

**Ε: (Επαναλαμβάνει με αποδοκιμασία.)** Για ψάρεμα...

**Φ:** Ο ατζέντης του παρακάλεσε εμένα και τον Τζων να μην πούμε τίποτα στις εφημερίδες. Μας είπε πως ο Μπράντο είναι ένα παγκόσμιο αστέρι... Κανέναν μας δεν συμφέρει να ραγίσει... Παίζονταν μεγάλα ποσά, συμβόλαια, αμοιβές, ταινία που είχαν ήδη αρχίσει γυρίσματα... Μόνο για τα δύο Σούπερμαν υπέγραψε συμφωνία για πέντε εκατομμύρια... **(Μικρή σιωπή. Συνεχίζει δείχνοντας κόπωση.)** Και να σου πω την αλήθεια, δεν ήθελα να ασχολούμαι άλλο με αυτόν... Με είχαν κουράσει οι ατέλειωτες ιδιοτροπίες του, οι τρόποι του, η θηριώδης αλαζονεία του... Ήθελα επιτέλους να τον ξεχάσω... Ήμουν ασίγουρος πως βρισκόταν σε μια γειτονική πόλη, σε κάποιο φτηνάριχο ξενοδοχείο και έπινε... Και γελούσε σε βάρος μας εις βάρος μας. Πάντα αυτό έκανε – δίχως να νοιάζεται για τους υπόλοιπους.

**Ε:** Ωστόσο εσένα σου έδωσε την ερμηνεία της ζωή του στον «Νονό»...

**Φ:** Πάντοτε ήθελε να είναι το επίκεντρο αυτός... Όλους τους άλλους τους έβλεπε σαν μύγες... Στην απονομή των Όσκαρ έστειλε την Ινδιάνα για να κλέψει την παράσταση... Σιγά που τον ένοιαζαν οι Ινδιάνοι... Κι αμέσως μετά την τελετή η δημοσιογράφοι ρωτούσαν κι έγραφαν μονάχα για αυτόν...

**Ε:** Είσαι σκηνοθέτης... Είναι γελοίο να ζηλεύεις τους ηθοποιούς σου...

**Φ:** Και τώρα για αυτό χάθηκε... Για να μαζέψει όλον τον αφρό της δημοσιότητας... «Ο Μάρλον Μπράντο εξαφανίστηκε στις Φιλιππίνες...», «Ένας θρύλος του σινεμά εξαφανίζεται σε μια καταραμένη ταινία...» Είχε έρθει για δύο εβδομάδες και θα μας καπέλωνε όλους... Θα καπέλωνε την δουλειά τριών χρόνων...

**Ε:** Κανείς δεν μπορεί να καπελώσει την «Αποκάλυψη»... Ούτε ο Μπράντο ούτε κανέναν...

**Φ:** Γιατί;

**Ε:** Γιατί όλοι ξέρουν πως είναι ένα αριστούργημα...

**Φ:** Όλοι ξέρουν πως είναι ... μια καταραμένη ταινία... **(Αρχίζει να μιλάει σαν να είναι κάποιος παρουσιαστής της τηλεόρασης.)** «Ένα μεγαλομανιακό σχέδιο καταστροφής», «Η πιο παράλογη επένδυση στην ιστορία του σινεμά», «Ένας αυτοκαταστροφικός εφιάλτης», «Καινούργιες καθυστερήσεις στην καινούργια ταινία του Φράνσις Φορντ Κόπολα», «Η κατάρα της ταινίας προκαλεί καρδιακή ανακοπή στον Μάρτιν Σην», «Τρία χρόνια αργότερα, κανένα νέο από τον Κόπολα. Μήπως ο άλλοτε μεγαλοφυής σκηνοθέτης τρελάθηκε για τα καλά;»

**Ε:** Οι δημοσιογράφοι ψάχνουν σιάνδαλα... Αυτή είναι η δουλειά τους...

**Φ:** Να γιατί δεν είπα τίποτα και για την εξαφάνιση. Ήθελα η ταινία να κριθεί για την ουσία της και όχι για τα καπρίτσια του Μπράντο... **(Μικρή σιωπή.)** Με λίγες φωτογραφίες αρχείου και μερικές ψεύτικες δηλώσεις για την ταινία, όλοι νόμιζαν ότι πήγε διακοπές. Και νόμιζα τότε πως ησυχάσαμε... Αλλά...

**Ε:** Αλλά τι;

**Φ:** Αλλά όπως φαίνεται συμβαίνει πάντα με αυτήν την καταραμένη ταινία, τίποτε δεν τελειώνει ποτέ. Και πράγματι, λίγους μήνες μετά, οι φήμες ξαναεμφανίστηκαν. Διάφοροι ντόπιοι της περιοχής ξεκίνησαν να λένε ιστορίες για έναν μυστηριώδη άνθρωπο της ζούγκλας. Ούτε καν ιστορίες, περισσότερο... μαρτυρίες. Εξομολογήσεις τρομαγμένων ανθρώπων οι οποίοι είχαν αντικρίσει κάτι ... αλλόκοτο, εκεί ανάμεσα στις φυλλωσιές της



ζούγκλας των Φιλιππίνων. ..

**(Το βλέμμα του Φ σκοτεινιάζει. Σκύβει πιο μπροστά το κεφάλι του.)**

**Φ:** Οι περιγραφές ήταν όλες ίδιες. Λευκός άντρας, κάπως εύσωμος... Λέγανε πως είχε γένια και γυαλιά... Αλλά τι ήταν για τον Μάρλον να αφήσει γένια και να βάλει γυαλιά... Μονάχα τα ονόματα που έδινε στον εαυτό του, ανάμεσα στις άναρθρες κραυγές που έβγαζε και στους ακατανόητους στίχους που ψέλλιζε, διέφεραν. **(Παύση.)** Οι περισσότεροι είπαν πως τους συστήθηκε ως Στάνλεϋ Κοβάλσκι. Σε άλλους πάλι είπε πως τον λένε Τέρρυ Μάλλοϋ ή και Μάρκο Αντώνιο, Εμιλιάνο Ζαπάτα, Ναπολέοντα Βοναπάρτη... **(Μεγάλη παύση.)** Ένας ψαράς είπε και το όνομα «Ντον Βίτο Κορλεόνε»...

**Ε:** Είναι προφανές πως αυτός είναι... Και φυσικά παίζει θέατρο... Παριστάνει τον Κουρτς...

**Φ:** Ή παίζει θέατρο ή ... όχι...

**Ε: (Τον κοιτά με απορία.)** Πιστεύεις πως είναι δυνατόν να συμβαίνει οτιδήποτε άλλο;

**Φ:** Δεν ξέρω... Λογικά ο Μπράντο μας κάνει μια φάρσα... Αλλά όσο προχωράει ο καιρός πιάνω τον εαυτό μου να τον σκέφτεται όλο και περισσότερο. Αλλά όχι από αποστροφή, παρά από... θαυμασμό.

**Ε:** Θαυμασμό;

**Φ:** Το ξέρεις πως παρά τον τόσο προβληματικό χαρακτήρα του πάντοτε με μάγευε ως ηθοποιός... Όταν πρωτοείδα το «Λεωφορείο ο Πόθος», στα δεκατρία μου χρόνια, τότε ήταν που αποφάσισα να ασχοληθώ πρώτα με το θέατρο και μετά με το σινεμά... Υπό μια έννοια, χωρίς τον Μπράντο δεν θα γινόμουν σκηνοθέτης – μάλλον θα ασχολούμουν με την μουσική... Και τώρα μπήκε μέσα στην ζούγκλα... Μέσα στην καρδιά του σκοταδιού... ακριβώς όπως ο Κουρτς.

**Ε:** Ο Κουρτς δεν υπάρχει, Φράνσις. Ο Μπράντο, από την άλλη, υπάρχει και παίζει παιχνίδια για να διασκεδάσει την πλήξη του.

**Φ:** Κι ο Μπράντο θεωρεί ότι βλέπει τον Κουρτς όπως σε βλέπω και με βλέπεις; Κι αν μέσα στο μυαλό του ο Κουρτς υπάρχει περισσότερο απ' ό,τι εγώ και εσύ;

**Ε: (Αγανακτισμένη.)** Είσαι αθεράπευτα ρομαντικός, Φράνσις... Ρομαντικός και αφελής... Δεκάρα δεν δίνει για τον Κουρτς ο Μπράντο...

**Φ:** Θεωρείς τον Κουρτς τρελό ή όχι;

**Ε:** Μην μου ξαναπείς για τον Κουρτς, για όνομα του Θεού! Ο Κούρτς τέλειωσε, έγινε ταινία, μπήκαν οι τίτλοι τέλους...

**Φ: (Ξεφυσάει)** Όλοι μας κάποια στιγμή αρνούμαστε την πραγματικότητα. Άλλοι λιγότερο, άλλοι περισσότερο, αλλά όλοι λέμε ψέματα στον εαυτό μας για να μην χρειαστεί να την αντιμετωπίσουμε. Η πραγματικότητα είναι σχετική... και εύπλαστη. Υπάρχουν πολλές μεταστροφές οι οποίες δημιουργούν διαφορετικές αντιλήψεις ή αιχμές και διαφορετικά γεγονότα. Το να προσπαθείς να τις ενώσεις σε μια είναι τουλάχιστον αφελές. Ο Κουρτς το κατάλαβε, και απ'ό,τι φαίνεται, το ίδιο και ο Μπράντο. Κατάλαβε κάτι πολύ μεγαλύτερο από εμάς τους δύο... Μετά σκέφτηκα και τις δύο λέξεις που άκουσε ο φύλακας... «Σικελία» και «Στέλλα». Για πολύ καιρό, κάθε βράδυ που κοιμόμουν, με προβλημάτιζαν τα λόγια αυτά, καθώς και το τι κρύβεται από πίσω τους. «Στέλλα» και «Σικελία». «Λεωφορείο ο Πόθος» και «Νονός». Στάνλεϋ Κοβάλσκι και Ντον Βίτο Κορλεόνε. Μάρλον Μπράντο και ξανά Μάρλον Μπράντο. Τι ήταν αυτό που βρήκε και τον έκανε να αλλάζει, να μεταπηδήσει από τον ένα ρόλο στον άλλο;

**Ε:** Ξεκινάω να νιώθω ότι αυτή η συζήτηση δεν πηγαίνει πουθενά.... Βαριέμαι και να σου το ξαναλέω. Είναι απλώς ένα ψώνιο που έχασε τα λογικά του.

**Φ:** Είτε αυτό είτε κατάφερε το σπουδαιότερο κατόρθωμα στην ιστορία της τέχνης.

**Ε:** Ποιο είναι αυτό;

**Φ:** Ίσως να έγινε ένα με την τέχνη του. Έγινε ο Κουρτς, Έλεανορ. Να ταυτίστηκε τόσο απόλυτα και ολοκληρωτικά με τον ρόλο του, που στο τέλος έπαυσε να είναι ρόλος. Δεν υπάρχει κάτι σπουδαιότερο από αυτό στην τέχνη. Καλλιτέχνης και έργο ενώθηκαν με τέτοιο τρόπο που οι δύο αυτές οντότητες μεταμορφώθηκαν σε μία. Ο Κουρτς μπορεί να ρίζωσε τόσο βαθιά μέσα στο μυαλό του Μπράντο που δεν άφησε κανένα χώρο για τον ίδιο. Να διείσδυσε βαθιά μέσα του, σαν ... σαν μια σφαίρα από διαμάντι, καρφωμένη ανάμεσα στα μάτια, με κάθε πλευρά αυτού του διαμαντιού να έχει την δικιά της αντανάκλαση, την δικιά της άποψη του κόσμου εγγαγραμμένη μέσα στους νευρώνες και σκαλισμένη μέσα στα μονοπάτια του μυαλού του Μπράντο. Και όλοι αυτοί οι καθρέφτες, όλες αυτές οι πραγματικότητες να συνυπάρχουν μέσα σε μία σφαίρα, μια συγκεκριμένη αδιάσπαστη μορφή.... Όπως όλοι οι ρόλοι του Μπράντο υπάρχουν μέσα στον ίδιο... Εμιλιάνο Ζαπάτα και Ναπολέοντας Βοναπάρτης, Τέρρυ Μάλλου και Μάρκος Αντώνιος, Στάνλεϋ Κοβάλσκι και Ντον Βίτο Κορλεόνε, Συνταγματάρχης Κουρτς και Μάρλον Μπράντο, δεν έχει σημασία. Όλοι τους είναι διαφορετικά ονόματα με το ίδιο πρόσωπο. Ο καθένας τους ζει σε μια άλλη πραγματικότητα και έχει μια διαφορετική συνείδηση και διαφορετική ηθική, αλλά όλοι τους κατοικούν μέσα στο ίδιο άτομο. Οι υπόλοιποι ηθοποιοί μπορούν να υποτάξουν και να νικήσουν τους ρόλους τους. Και βαφτίζουνε την

προσωπικότητα που υπερίσχυσε «πραγματικότητα» και όλους τους χαμένους ρόλους «υποκριτική». Και το ίδιο ίσχυε και για τον Μπράντο... Μέχρι να συναντήσει τον Κουρτς, η πραγματικότητα του Μάρλον Μπράντο, διάσημου ηθοποιού, μπορούσε να επιβληθεί έναντι των υπολοίπων. Αλλά αφ' ότου ήρθε ο Κουρτς, ίσως κατάφερε να νικήσει τον Μπράντο και να τον διώξει από το μυαλό του. **(Παύση.)** Κι αυτό συμβαίνει, ο Μπράντο δεν έχει χαθεί μονάχα στις Φιλιππίνες. Έχει χαθεί ολοκληρωτικά στο μυαλό του. Όλοι οι παλιοί ρόλοι έχουν αναδυθεί για να καταλήξουν στον έναν, στον Γουώλτερ Ε. Κουρτς, Συνταγματάρχη του Αμερικάνικου Στρατού, ο οποίος αποφάσισε να αφήσει πίσω του την γυναίκα του, τον γιο του, την καριέρα του ως στρατιωτικός και τον κόσμο ολόκληρο και να καταφύγει στη ζούγκλα...

**Ε:** Άκου λίγο. Αυτό που περιγράφεις λέγεται διαταραχή προσωπικότητας – και είναι αρρώστια. Μια συνηθισμένη αρρώστια όπου πιστεύεις πως είσαι κάποιος άλλος – ή και πολλοί άλλοι. Ακόμη κι αν υποθέσουμε πως δεν μας κοροϊδεύει, ο Μπράντο δεν αναλήφθηκε μέσα στην τέχνη του, όπως εσύ πιστεύεις... Απλώς τα έχασε...

**Φ:** Πάντως, αν όντως δεν μας κοροϊδεύει, εγώ τον θαυμάζω. Και ακόμα περισσότερο, τον ζηλεύω. Ίσως να συνέλαβε κάτι ιδιαίτερο, κάτι σπουδαίο, κάτι πολύ σημαντικότερο από όλους εμάς τους στενόμυαλους σινεματζήδες, όλους εμάς τους αλυσοδεμένους μέσα στα στούντιο μας και μεθυσμένους από τα βραβεία και τις δήθεν επιτυχίες – όλους εμάς που προσπαθούμε να παραμυθιαστούμε ότι κάνουμε τέχνη!

**Ε:** Τελικά είσαι ένα θύμα της γοητείας του Μπράντο...

**Φ:** Θυμάσαι εκείνο το τραγούδι του Μόρισον; «Break On Through to the Other Side». Να περάσεις στην άλλη πλευρά... Αυτό είναι ένα καλό στοίχημα... Μα ποιος μπορεί να κάνει...

**Ε:** Τσίμπησες στις βλακείες του Μάρλον... Θεέ μου, πόσο πολύ σε επηρεάζει...

**Φ: (Σιγοτραγουδάει τα λόγια του τραγουδιού.)** «You know the day destroys the night / Night divides the day / Tried to run / Tried to hide / Break on through to the other side»...

**(Στρέφεται προς το παράθυρο)**

**Φ:** Ίσως αυτός που εμείς γνωρίσαμε ως Μάρλον Μπράντο να κατάφερε να ξεφύγει από αυτήν μας την μοίρα. Ίσως να μπορούσε να πάει τα πράγματα ως τα άκρα, και το έκανε! **(Σιωπή. Αφήνει ένα μικρό γέλιο.)** Είχε και αυτός ένα νησί στην αγκαλιά του και μια χώρα στα μάτια του και χέρια που τον αλυσοδέουν, και πήγε στην άλλη πλευρά... και αγκάλιασε την τέχνη τόσο σφιχτά που έλιωσε στα χέρια του. Έγιναν μια οντότητα. Γιατί

να μην θαυμάσω κάτι τέτοιο; Γιατί να μην το ζηλέψω;

**Ε: (Ειρωνικά.)** Τότε να πας να εξαφανιστείς μαζί του... Θα τα βρίσκατε μια χαρά οι δυο σας...

**Φ: (Πολύ σιγανά, μετά βίας ακούγεται.)** Θα μπορούσα ίσως και να το κάνω.. Και ύστερα, γιατί όχι;.. Υπό άλλες συνθήκες... θα μπορούσε το ίδιο να είχε συμβεί σε εμένα, αντί για αυτόν. Στο κάτω κάτω, και γιατί όχι; Εγώ σκηνοθέτησα τον «Νονό» και το «Λεωφορείο ο Πόθος» με ενέπνευσε να γίνω αυτός που είμαι. Θα μπορούσα κάλλιστα και εγώ να ούρλιαζα «Στέλλα» και «Σικελία» πριν μπω μέσα στην ζούγκλα.

**Ε:** Άντε, λοιπόν, τράβα... Πέρανα και εσύ στην άλλη πλευρά...

**(Ο Φ δαγκώνει το πάνω χείλος του.)**

**Φ:** Δεν καταλαβαίνεις αυτό που νιώθω. Τα γυρίσματ-

**(Η Ε τον διακόπτει οργισμένη.)**

**Ε: (Αγανακτισμένη.)** Όχι, δεν θα μου ξαναπείς πάλι για τα γυρίσματα! Ξέρεις τι νιώθω εγώ; Όλες αυτές οι κουβέντες σου είναι μια κρίση ναρκισσισμού... Και μάλιστα παιδιάστικου ναρκισσισμού... Τουλάχιστον ο ναρκισσισμός του Μπράντο υποστηρίζεται από την ζωή του... Ο δικός σου είναι γραφικός: Στέλνεις τα παιδιά στους παππούδες και μιλάς από τον καναπέ σου για την άλλη πλευρά...

**Φ:** Και εσύ πού ξέρεις σε ποια πλευρά είμαστε; Πού ξέρουμε ότι δεν ισχύει το αντίστροφο από αυτό που νομίζουμε;

**(Η Ε σηκώνεται εκνευρισμένη.)**

**Ε:** Εντάξει, λοιπόν...

**Φ:** Πού πηγαίνεις;

**Ε:** Να φέρω το εφεδρικό καλώδιο για την τηλεόραση!

**Φ:** Έλεανορ, περίμενε, περίμενε!

**(Ο Φ σηκώνεται βιαστικά και πιάνει την Ε από τους ώμους για να την ηρεμήσει. Η Έλεανορ προσπαθεί να ελευθερωθεί.)**

**Φ:** Άκουσε με λίγο, σε παρακαλώ!

**Ε:** Έχω βαρεθεί να σε ακούω! Άσε με!

**Φ:** Έλεανορ, ηρέμησε λίγο, κοίταζε με, κοίταξέ με... ηρέμησε, σε παρακαλώ...

**(Η Ε, μην μπορώντας να φύγει, κοιτάζει τον Φ. Αργά αργά, ξαναβρίσκει την ψυχραιμία της.)**

**Φ:** Είναι πολύ σημαντικό για εμένα να ακούσεις αυτό που έχω να σου πω. Θέλω να με ακούσεις... Θα σου τα πω τώρα και δεν θα σε ξαναενοχλήσω...

**(Σιωπή.)**

**Ε: (Αναστενάζει.)** Δεν καταλαβαίνεις, Φράνσις. Σήμερα είναι η ταινία, αύριο θα είναι κάτι άλλο. Πάντα υπάρχει και κάτι άλλο. Δεν αντέχω πια.

**Φ:** Ύστερα από σήμερα, δεν θα υπάρχει τίποτε... Για αυτό μπορώ να σε διαβεβαιώσω.

**Ε:** Τι σε κάνει τόσο σίγουρο;

**Φ:** .... Άκου. Μπορείς να με πιστέψεις, μπορείς και όχι. Αλλά θέλω να με ακούσεις...

**(Η Ε και ο Φ κοιτάζονται. Η Ε ξεφυσάει και γνέφει καταφατικά.)**

**Ε:** Εντάξει.

**(Ο Φ της κάνει νόημα να καθίσει. Η Ε κάθεται.)**

**Φ:** Το ενδεχόμενο της εξαφάνισης του Μπράντο δεν ήταν η πρώτη φορά που αντιλήφθηκα την τέχνη με αυτή την αρχέγονη, αγνή μορφή της. Το είχα νιώσει και εγώ ο ίδιος παλιότερα, σε πολλές διαφορετικές περιστάσεις. Την έβλεπα να με αγγίζει, μονάχα όμως για μια φευγαλέα στιγμή... Αλλά κάθε φορά που γινόταν, όσο σύντομη και αν ήταν η επαφή... **(Κλείνει τα μάτια του και χαμογελάει.)** Ω, ήταν κάτι τόσο αδιανόητα μαγικό που όλα τα βιβλία του κόσμου δεν θα μπορούσαν να συλλάβουν και όλα τα όνειρα δεν μπορούσαν να αναπαραστήσουν... Φαντάσου το για λίγο, Έλεανορ. Φαντάσου να βρίσκεσαι μέσα σε ένα πλατό ταινίας, περικυκλωμένη από κάμερες, μικρόφωνα και γερανούς, με παραγωγούς να καυγαδίζουν με σεναριογράφους και σεναριογράφους να τσακώνονται με ηθοποιούς, εγλωβισμένος μέσα σε μια απροσδιόριστη ανθρωπινή μάζα γεμάτη ιδρώτα και ήχους.... Και ξαφνικά, μεμιάς, βρίσκεσαι μόνος σου μέσα στην εκκωφαντική σιωπή. Και οι κάμερες και τα φώτα λιώνουν μπροστά σου σαν κέρινα

ομοιώματα – και το αφρολέξ και το ξύλο μεταμορφώνονται σε πέτρα και τσιμέντο. Και χωρίς να το έχεις καν καταλάβει, τα όρια του σκηνηικού επεκτείνονται μέχρι τον ορίζοντα ή ακόμα παραπέρα και η συνθήκη της ταινίας, η μέχρι τότε ψεύτικη συνθήκη της ταινίας, ανοίγει στα δύο και ματώνει με αληθινό αίμα... Εκείνη την στιγμή, όλα όσα γνώριζες ή θα μάθαινες κάποτε χάνονται, αφανίζονται, γκρεμίζονται στην ανυπαρξία. Τότε υπάρχει μια και μόνη अपαραράλλαχτη και αδιαμφισβήτητη αλήθεια: Η τέχνη... Ο πολιορκητικός κριός που σπάει κάθε σύμβαση και λογική. Εκεί, η φαντασία και η πραγματικότητα αναμειγνύονται σε ένα ατελείωτο καλειδοσκοπικό αισθήσεων, μια πλημμύρα οικείων συναισθημάτων κάτω από άγνωστους ήλιους... Και η σκέψη καταλήγει μια ασήμαντη σκιά που ρίχνει μια λεπίδα χορταριού μπροστά σε ένα διαρκές φως που ούτε σβήνει ούτε ανάβει, παρ'όλο που υπάρχει. Αρχικά, νομίζεις ότι ονειρεύεσαι ή έχεις παραισθήσεις επειδή ακόμα προσπαθείς συγκρατήσεις μια ψευδαίσθηση της λογικής. Αλλά κάποια στιγμή, τα αφήνεις όλα πίσω σου... Και τότε μόνο κατανοείς την τελειότητα, την αγνότητα και την δύναμη της τέχνης. Την βλέπεις και την αγγίζεις και την νιώθεις και την ζεις – πέρα από το νου και τη λογική...

**(Ο Φ δείχνει να θέλει να συνεχίσει, αλλά ξαφνικά χάνει τα λόγια του. Χαμηλώνει το κεφάλι του και παίρνει βαθιές ανάσες. Η ματιά του σκοτεινιάζει.)**

**Φ: (Έντονα απογοητευμένος.)** Και μετά, επιστρέφεις στην πραγματικότητα. Και κάποιο παιδί για τα θελήματα σκοντάφτει πάνω σε ένα τρίποδο. **(Αναστενάζει.)** Και η τόσο έντονη αυτή εμπειρία σχεδόν αμέσως μεταλλάσσεται σε μια μουντή σχεδόν σβησμένη ανάμνηση όχι πολύ διαφορετική από ένα όνειρο ή κάποιο ύπουλο κόλπο του μυαλού σου... Έτσι συνέβη και με εμένα. Η πρώτη φορά ήταν όταν είδα στο σινεμά το «Λεωφορείο ο Πόθος» – εκεί όπου ο Κοβάλσκι κλαίει στα γόνατα της Στέλλας. Και όταν συνέβη... δεν είχα την παραμικρή ιδέα του τι έγινε. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι ήθελα να ... ξαναγίνει, να ξαναγιώσω αυτή την ενέργεια, αυτόν τον παλμό. Έτσι, αποφάσισα να στραφώ στην σκηνοθεσία. Μετά από πολύ καιρό και δουλειά κατάφερα να το ξαναγιώσω – και όχι μόνο μία φορά.... Και κάθε εμπειρία ήταν ένα διαφορετικό είδος ομορφιάς και το μυαλό μου αναπηδούσε από πλευρά σε πλευρά και από πραγματικότητα σε πραγματικότητα. Δεν θα πίστευες αυτά που έβλεπα. Έχω δει το αίμα του Πόε, ναι, το αληθινό του αίμα, να στάζει μέσα στα γελοία χάρτινα σκηνηικά του «Κοραχιού» του Κόρμαν, έχω δει ανθρώπους να επιπλέουν στο σκοτάδι με το πρόσωπό τους στραμμένο προς τα κάτω, κοιτώντας τον υγρό τάφο τους, έχω δει απελπισμένους να καίνε σβάστικες, μελλοθάνατους να συγκινούνται με ομιλίες στρατηγών μπροστά σε αστερόεσες σημαίες, ύποπτους ψιθύρους να αναπνέουν μέσα σε διαμερίσματα του Σαν Φρανσίσκο, πράσινα φώτα μακρινών αναμνήσεων να συντρίβουν εκατομμυριούχους που αγόραζαν τα πάντα αλλά δεν είχαν τίποτα... και οικογένειες να σαπίζουν μέσα στις αιματοκυλισμένες κάμαρές τους με την συνοδεία σισιλιάνικων βιολιών.... **(Μιλάει πολύ γρήγορα, σαν να αδυνατεί να βρει τα κατάλληλα λόγια.)** Κάθε εμπειρία συνάμα τρομακτική και πανέμορφη με τον δικό της μοναδικό τρόπο, κάθε βίωμα μια ακόμα σπιθαμή, μια ακόμα όψη της

διαμαντένιας αυτής σφαίρας που όλοι μας κυνηγάμε! Και μέσα σε εκείνη την σπιθαμή νιώθεις ζωντανός. Και ω, τι σπουδαία ζωή! Ω μαγεία, ω μυστήριο, ω ομορφιά, ω Στέλλα, ω Σικελία, ω ματωμένο τέλος του ποταμού, ω τρόμε, ω ζωή, ω θάνατε, ω Σικελία, ω Στέλλα, ξανά και ξανά και ξανά και ξανά!.... **(Ηρεμεί.)** Αλλά ακόμη και τότε, η επαφή διαρκούσε λίγα μόλις λεπτά, τα οποία γλιστρούσαν μέσα από τα χέρια μου σαν άμμος.

**(Τεντώνει τα χέρια του μπροστά και τα τραβάει αργά πίσω.)**

**Φ:** Και κάθε φορά, πάνω που νόμιζα ότι είχα βγει, η πραγματικότητα με έσερνε πάλι μέσα της. Μήπως το πρόβλημα ήταν δικό μου; Μήπως δεν ήμουν τελικά άξιος για την τέχνη και αυτές οι φευγαλέες στιγμές θα ήταν το καλύτερο που θα μου δινόταν; Ε, λοιπόν, θα αγωνιζόμουν. Είπα στον εαυτό μου πως θα έρθει μια ώρα θα κατέρρεαν όλα τα όρια μεταξύ τέχνης και ζωής μια για πάντα. Ήξερα από την αρχή πως η «Αποκάλυψη» ήταν η μεγάλη μου ευκαιρία κι εγώ ήμουν έτοιμος να την αρπάξω. Τα πάντα ήταν φτιαγμένα για να με οδηγήσουν στη μεγάλη σύνδεση. Τα σκηνικά ήταν αληθινά, οι συνθήκες ήταν τέλειες και εγώ αποφασισμένος να φτάσω μέχρι τα άκρα. Σχεδόν μπορούσα να κλείσω τα μάτια μου και να φανταστώ ελικόπτερα ίδια με σιδερένια έντομα να στροβιλίζουν μπροστά από πυρωμένους ήλιους, να μυρίζω τον ναπάλμ που σιάει δίπλα σε σανίδες του σερφ, να νιώσω το άγγιγμα κομμένων χειριών... Το σημαντικότερο, μπορούσα σχεδόν να νιώσω την διαμαντένια σφαίρα να με διαπερνάει! Και μετά από αυτό... Μετά από αυτό θα ερχόταν το μέλλον... Θα ξερίζωνα μεγαλουπόλεις μέσα από τα όνειρα της Ραντ και τους εφιάλτες του Φριτζ Λανγκ, θα ενορχήστρωνα μια τελική ανάσα υπό το βλέμμα του Άγιου Πέτρου, ίσως και να έφτανα μέχρι και στον αιώνιο έρωτα μεταξύ ανθρώπων και τεράτων βουτηγμένους μέσα στο ίδιο τους το αίμα. Αλλά, τελικά... **(Σταματάει για λίγο. Σαν να σκέφτεται κάτι.)** Αλλά τελικά ... δεν ένωσα απολύτως τίποτε. Τίποτε, τίποτε, τίποτε... Ούτε καν αυτά τα δευτερόλεπτα των προηγούμενων φορών. Και ξέρεις γιατί; Επειδή συνέβη στον Μπράντο αντί για εμένα. Καταλαβαίνεις τώρα τι συνέβη; Ήταν η δική μου ευκαιρία να ξεφύγω, έβαλα ό,τι είχα και δεν είχα πάνω της και ήρθε αυτός και μου το πήρε... Δεν ήξερε καν τα λόγια του – κι όμως μου το πήρε... Το πήρε γιατί ... Δεν ξέρω γιατί... Ίσως γιατί αυτός είναι πλασμένος για τη μεγάλη τέχνη... Πάντως έχασα το ... μέλλον εξαιτίας του... Για αυτό σου λέω, δεν είμαι έτσι επειδή κουράστηκα στα γυρίσματα. Δεν νοιάζομαι για τα γυρίσματα η για την ταινία. Είμαι έτσι επειδή ξέρω ότι είμαι καταδικασμένος να βυθιστώ στην πλαδαρή πλήξη της πραγματικότητας, ενώ εκείνος... **(Αναστεναζει.)**

**(Μεγάλη χρονική περίοδος σιωπής. Ο Φ τελικά σηκώνεται.)**

**Φ:** Αλλά, όπως σου υποσχέθηκα, δεν θα σε ξαναενοχλήσω με αυτό το θέμα... Και ξέρεις τι; Ίσως και να έχεις και δίκιο. Ίσως όλα αυτά να είναι απλά παλιμπαλιδισμοί και εφηβικές υπερβολές ενός κουρασμένου σκηνοθέτη. Εξάλλου, εγώ ανήκω εδώ με εσένα, με τα παιδιά... Δεν θα μπορούσα ποτέ να σας εγκαταλείψω. Και όλα τα άλλα είναι ψέματα που

έλεγα στον εαυτό μου. Απλώς δεν μπορώ να μην το σκέφτομαι κάπου κάπου: Άραγε πώς να είναι το τέλος του ποταμού;

**(Αργά αργά κατευθύνεται προς την πόρτα. Η Ε προσπαθεί να τον σταματήσει.)**

**Ε:** Φράνσις, περίμενε! Πρέπει να σου πω κι εγώ... Πού πας;

**Φ:** Επάνω, για να ξεκουραστώ.

**Ε:** Μα θέλω να σου μιλήσω κι εγώ! Δεν γίνεται να μου μιλάς τόσην ώρα και τώρα να...

**Φ:** Μην ανησυχείς, αύριο θα τα πούμε όλα. Αύριο θα είναι μια άλλη μέρα, όπως ξέρεις... Τώρα ηρέμησε, δες λίγη τηλεόραση. Απλά, όσο βλέπεις, σκέψου το πότε γυρίσαμε από τις Φιλιππίνες.

**(Απομακρύνεται, σιγοτραγουδώντας το Break On Through to the Other Side.)**

**Φ:** Made the scene / Week to week / Day to day / Hour to hour / The gate is straight / Deep and wide / Break on through to the other side...

**Ε:** Περίμενε! Τι εννοείς με αυτό; Φράνσις, τι εννοείς με το πότε γυρίσαμε από τις Φιλιππίνες;

**(Ο Φ έχει φύγει απο την σκηνή. Ακούγεται μονάχα το τραγούδι πολύ αχνά. Η Ε, ακομα μπερδεμένη απο τα λόγια του, στρέφεται προς την τηλεόραση. Βιαστικά, πηγαίνει στην άκρη της σκηνής και πιάνει ένα καλώδιο. Με μεγάλη ταχύτητα το συνδέει με την τηλεόραση. Τη χτυπάει για να ανοίξει. Αρχικά έχει χιόνια, αλλά μετά συντονίζεται στο κανάλι που έχει το αφιέρωμα για την ταινία. Ο Δ ξαναεμφανίζεται στην οθόνη. Ανταλλάσσει χειραφίες με έναν άντρα, τον Λ, περίπου 36 χρονών, με μαύρα μαλλιά.)**

**Δ:**... Μόλις μιλήσαμε με τον σκηνοθέτη Τζορτζ Λούκας – που αμέσως μετά τον «Πόλεμο των Άστρων» ανέλαβε την ολοκλήρωση του μοντάζ του «Αποκάλυψη Τώρα»... Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας, κύριε Λούκας.

**(Η Ε κοιτάζει την τηλεόραση αποσβολωμένη.)**

**Ε:** «Κύριε Λούκας»; Μα πώς...

**(Πανικόβλητη, τρέχει προς το τηλέφωνο. Βλέπει ότι είναι αποσυνδεδεμένο. Εντωμεταξύ, ο Δ μιλάει από πάνω της.)**



**Δ:** Μην το συζητάτε. Είναι το λιγότερο που μπορούσα να κάνω για να τιμήσω τον πιο μεγαλοφυή άνθρωπο που έχω γνωρίσει...

**Ε: (Εντρομη.)** Φράνσις; **(Φωνάζει δυνατά.)** Φράνσις, πού είσαι;

**Δ: (Συνεχίζει να μιλάει)** Να'στε καλά. Ο τελευταίος καλεσμένος μας για σήμερα είναι ο θερυλικός ηθοποιός Μάρλον Μπράντο.

**(Η Ε κοιτάζει στην τηλεόραση. Δίπλα στον Δ εμφανίζεται ο Μ, υπέρβαρος μεσήλικας, φαλακρός. Φοράει μπλε σακάκι, άσπρο πουκάμισο και φούξια μεταξωτό φουλάρι. Στο πλαϊό του έχει μια πολύ όμορφη κοπελα, προφανώς μοντέλο όχι μεγαλύτερη από 22 χρονών. Η Ε προσπαθεί να ουρλιάξει, αλλά δεν μπορεί να βγάλει ήχο.)**

**Δ:** Κυριε Μπράντο, είναι μεγάλη μας τιμή που δεχτήκατε να μας μιλήσετε σήμερα...

**Μ:** Λίγο γρήγορα, σας παρακαλώ, δεν έχω όλη την μέρα...

**Δ: (Κάπως ξαφνιασμένος)** ...Ε, τι ήταν αυτό που σας τράβηξε στον ρόλο του Κου-

**Μ: (Τον διακόπτει)** Ελάτε τώρα, αφήστε τις βλακείες. Μπείτε στο ψητό. Όλοι ξέρουμε τι θέλετε να ρωτήσετε.

**Δ:** Μα-

**Μ:** Σας το είπα ήδη, βιάζομαι...

**Δ: (Σαστισμένος)** Εντάξει... Τι έχετε να σχολιάσετε για την εξαφάνιση του Φράνσις Φορντ Κόπολα;

**(Η Ε αφήνει μια κραυγή και καλύπτει το πρόσωπό της με τα χέρια της.)**

**Ε: (Ουρλιάζει με όλη της την δυναμη)** Φράνσις, Φράνσις, πού είσαι;

**Μ:** Εντάξει, χάθηκε. Πίστευε πολύ σε αυτή την ταινία. Ήταν λίγο αφελές όλο αυτό...

**(Η Ε, απελπισμένη και τρομοκρατημένη, προσπαθεί να σηκωθεί για να τρέξει στο υπνοδωμάτιο. Φωνάζει σχεδόν χωρίς ανάσα.)**

**Ε:** ΦΡΑΝΣΙΣ, ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΟΥ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ!...

**Δ:** Κάποιοι μιλούν για την κατάρρα της ταινίας...

**M:** Αυτά είναι μπούρδες... Δεν υπάρχει καμία κατάρρα... Απλώς... Απλώς ο Φράνσις αποφάσισε να φύγει στη ζούγκλα. Τίποτε περισσότερο... Θυμάμαι πως το κάποιο από τα τελευταία βράδια μου μίλησε... Δεν θυμάμαι ακριβώς τα λόγια του αλλά μου είπε πως θέλει να επιστρέψει στη Σικελία... Και στη Στέλλα.

**(Η Ε σε απόγνωση γονατίζει μπροστά στην τηλεόραση.)**

**Δ:** Ποια είναι αυτή η Στέλλα;

**M:** Πού να ξέρω; Υποθέτω καμιά παλιά ερωμένη που γνώρισε στη Σικελία. Πάντως όσο τον ήξερα εγώ, δεν ασχολούνταν με γυναικοδουλειές. **(Γελάει και πάει να φύγει από το πλάνο.)**

**Δ:** Ουσιαστικά με την ταινία αυτή προανήγγειλε το τέλος του...

**M:** **(Πολύ βιαστικά.)** Τι να σου πω.... Δεν έχω δει την ταινία...

**(Ο Μπράντο φεύγει αγκαλιά με την κοπέλα, αφήνοντας τον δημοσιογράφο σε μεγάλη αμηχανία.)**

**Δ:** Ήταν ο θρυλικός Μάρλον Μπράντο, κυρίες και κύριοι... **(Αμήχανη σιωπή.)** Στο μεταξύ ... ήδη κυκλοφόρησαν οι εφημερίδες που κάνουν λόγο για την είδηση της εξαφάνισης του Κόπολα... Σταχυολογώ τίτλους: «Η ταινία που παραλίγο να σκοτώσει τον Μάρτιν Σην τελικά αφάνισε τον Κόπολα», «Οι καπετάνιοι βυθίζονται με τα πλοία τους και οι σκηνοθέτες με τις ταινίες τους», «Ο 'Νονός' του κινηματογράφου χάνεται μέσα στην ζούγκλα»... **(Αμήχανη σιωπή.)** Επίσης πρέπει να πούμε πως η κυρία Έλεανορ Κόπολα δεν έχει δηλώσει ακόμα στον Τύπο σχετικά με την εξαφάνιση. Προφανώς βρίσκεται απομονωμένη στο αγρόκτημα των Κόπολα στο Λος Άντζελες... **(Βάζει το χέρι στο αυτί του, σαν ακούει κάτι από το μικρόφωνο.)** Και τώρα, κυρίες και κύριοι, μπορούμε να παίξουμε το υλικό που μας έδωσαν ο κύριος Λούκας και ο κύριος Στοράρο, έτσι όπως το βρήκαν σε μια από τις κόπιες αρχείου... Είναι η τελευταία γνωστή καταγραφή του Φράνσις Φορντ Κόπολα. Δείτε όσο μας επιτρέπεται να σας δείξουμε, αγαπητοί τηλεθεατές.

**(Στην τηλεόραση εμφανίζεται ο Φ, με ατημέλητο μαλλί, μαύρους κύκλους κάτω από τα κόκκινα μάτια του και ένα τρελό βλέμμα. Το βίντεο είναι σαν να παρακολουθούμε ομηρία σε ζωντανή μετάδοση. Η Ε, με το που το βλέπει, αγγίζει με τρεμάμενα δάχτυλα την οθόνη της τηλεόρασης κλαίγοντας με λυγμούς.)**

**Ε:** Φράνσις... Φράνσις μου...

(Η Ε ξεκινάει να χτυπάει την οθόνη της τηλεόρασης με μεγάλη ορμή, σαν να θέλει να την σπάσει και να περάσει στην άλλη πλευρά. Ουρλιάζει μανιωδώς.)

**Φ: (Εξαντλημένος.)** Και σήμερα έγιναν άσκοπα γυρίσματα. Γυρίσματα που δεν θα χρησιμοποιηθούν ποτέ... Τίποτε δεν θα χρησιμοποιηθεί ποτέ... Κάθε μέρα πηγαίνουμε όλο και πιο πίσω... Αυτή η ταινία δεν θα τελειώσει ποτέ... Αλλά δεν πειράζει. Δεν θέλω να τελειώσει ποτέ. Αν τελειώσει, θα τελειώσει και η ζωή μου μαζί της.... Το ένιωθα από την πρώτη στιγμή. Σε όλους όσους ταλαιπώρησα με την τρέλα μου, ζητάω συγγνώμη. Υπήρξα εγωιστής και αφελής. Έπρεπε να το ήξερα ότι αυτό το ταξίδι δεν θα τελειώσει. Και τώρα πρέπει να προχωρήσω... Συγχωρέστε με. Το τέλος του ποταμού είναι μονάχα η αρχή... Συχωρεί-

(Η Ε καταφέρνει να σπάσει το τζάμι. Σπίθες ξεπετάγονται και τα φώτα σβήνουν, εκτός από ένα που πέφτει πάνω στην Ε. Η Ε, καταρρακωμένη, σωριάζεται στο πάτωμα και κλαίει με λυγμούς. Από τα ηχεία μπαίνει το Break on Through to the Other Side)

(Σκοτάδι. Το έργο τελειώνει.)

ΤΕΛΟΣ